

π. Ευσέβιος Γιαννακάκης (1910 - 19 Ιουνίου 1995): Η διακονία του στο Νοσοκομείο

/ [Πεμπτούσια](#)

Ζυμωμένος με τη θεία Λατρεία στο Μοναστήρι, φρόντισε να εισαγάγει τη λατρευτική ζωή της Εκκλησίας μας στο νοσοκομείο, το οποίο δεν είχε αρχικά ναό.

Τελεί το μυστήριο του Αγίου Ευχελαίου κάθε Τετάρτη μέσα στους θαλάμους, την ακολουθία του Αγιασμού κάθε πρώτη του μηνός και την Παράκληση της Παναγίας κάθε Παρασκευή στους διαδρόμους των τμημάτων του νοσοκομείου. Ακούραστος σε προσφορά είχε καθιερώσει την περιφορά και λιτάνευση της εικόνας σε όλο το νοσοκομείο κατά τις μεγάλες εορτές των Χριστουγέννων, του Πάσχα, του Αγίου Λουκά, του Επιταφίου την Μεγάλη Παρασκευή, του Σταύρου κατά την εορτή της Υψώσεως του Τιμίου Σταύρου. Περνούσε από κάθε κλίνη. Τα Θεοφάνεια άγιαζε προσωπικά τον κάθε άρρωστο και όλο το νοσο-κομείο, και την Μεγάλη Τετάρτη έχριε όλους τους ασθενείς με το Άγιο έλαιο. Και όλα αυτά, για να παρηγορούνται και να χαίρονται οι ασθενείς....

Πηγή:<http://kopianakinews.wordpress.com/>

Την παραμονή κάθε θείας Λειτουργίας ο π. Ευσέβιος ετοίμαζε το ναό με τη βοήθεια ευλαβών αδελφών και διοικητικών υπαλλήλων του νοσοκομείου. Με

περισσή επιμέλεια ευπρέπιζε το Τερό. «Ένα καινούργιο τραπέζι χρησίμευε ως Αγία Τράπεζα και ένα άλλο μικρότερο ως αγία Πρόθεση. Λειτουργούσε με Αντιμήνσιο.

Ο ταπεινός διάδρομος χάρη στην αγιωσύνη του Αγιολαυριώτη Ιερομονάχου μετατρεπόταν σε επίγειο ουρανό. Ασθενείς πολλοί κατέβαιναν εκεί να εκκλησιασθούν, ιατροί, νοσηλευτικό και διοικητικό προσωπικό, εργαζόμενοι νέοι και φοιτητές πού έψαλλαν.

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Καλαβρύτων και Αιγιαλείας κ.κ. Αμβρόσιος γράφει σχετικά:

«Κατά την διάρκεια της φοιτητικής μου ζωής (1956-1960), ως φοιτητής της Θεολογικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών, είχα την ευκαιρία να εκκλησιάζομαι συχνά σ' ένα ιδιότυπο Ναό. Στο υπόγειο του Ιπποκράτειου Νοσοκομείου, και ακόμη πιο συγκεκριμένα, στο διάδρομο του Ακτινολογικού τμήματος, ο πολυσέβαστος π. Ευσέβιος Γιαννακάκης, Εφημέριος του Νοσηλευτικού εκείνου Ιδρύματος, κάθε Κυριακή πρωί τελούσε την θεία Λειτουργία... Νεαρός φοιτητής έτρεχα εκεί, διά να εκκλησιασθώ. Δεν ήτο η λαμπρότης του Ναού το ερέθισμα. Κίνητρο και ερέθισμα ήσαν η ταπεινή ψυχή του λειτουργού ιερέως! Ο π. Ευσέβιος ήτο δι' εμέ ένας πνευματικός μαγνήτης! Ή αγία μορφή του και η εν γένει σεμνή λειτουργική του παράστασις απετέλουν δι' εμέ ένα πρότυπο ζωής».

Χάρη στις προσευχές του και στις ακάματες προσπάθειες του, παρά τις αντιδράσεις, θεμελιώθηκε ο Ιερός Ναός του νοσοκομείου το Φεβρουάριο του 1958, σε καίρια γωνιακή θέση επί της Βασιλίσσης Σοφίας.... «Ή μεγάλη χαρά για το ναό εξουδετέρωνε το κρύο», όπως έλεγε ο π. Ευσέβιος. Ο Ναός εγκαινιάσθηκε το 1965.

Αργότερα, ο ίδιος και με εισφορές πνευματικών του τέκνων φρόντισε να κοσμηθεί ο Ναός με ωραίο σκαλιστό μαρμάρينو τέμπλο και θαυμάσιες αγιογραφίες.

Λειτουργούσε τρεις με τέσσερις φορές την εβδομάδα το πρωί 4.30-7.30 π.μ., για να κοινωνήσουν εγκαίρως οι ασθενείς, και να προλάβει το προσωπικό του νοσοκομείου και άλλοι εργαζόμενοι και φοιτητές πού σύχναζαν εκεί, να εκκλησιασθούν. Κατέβαινε από τις τέσσερις για την προσκομιδή. Μνημόνευε αμέτρητα ονόματα. Όταν τελείωνε η θεία Λειτουργία ανέβαινε με το Άγιο Ποτήριο στους θαλάμους να κοινωνήσει στην κλίνη τους όλους εκείνους πού είχε εξομολογήσει και προετοιμάσει κατάλληλα.

Αδελφές του νοσοκομείου και ιατροί ομολογούν ότι πολλάκις συνέβη, όταν μετέβαινε ο π. Ευσέβιος να κοινωνήσει κάποιον άρρωστο, εκείνος να έχει πέσει σε κώμα. Τον βεβαίωναν ότι δεν έχει πλέον καμιά επικοινωνία. Ο π. Ευσέβιος αμίλητος πλησίαζε τον ασθενή, τον σταύρωνε με το Άγιο Ποτήριο, τον

προσφώνουσε με το όνομά του και τον καλούσε να πάρει το Χριστό, «τό Μεγάλο Γιατρό». Εκείνος άνοιγε τα μάτια του, προς έκπληξη των παρευρισκομένων, έκανε το σταυρό του και κοινωνούσε με πόθο τα Άχραντα Μυστήρια. Ανελάμβανε από την ασθένεια του παρ' ελπίδα και μετά από λίγες μέρες αναχωρούσε για το σπίτι του. «Νά, η δύναμις των Μυστηρίων, η δύναμις της Εκκλησίας μας», έλεγε χαρακτηριστικά ο π. Ευσέβιος δίνοντας δόξα στο Θεό....

Διακονούσε στο Μυστήριο της σωτηρίας των ανθρώπων με όλη του την ύπαρξη. Γι' αυτό το σκοπό υποβαλλόταν σε κάθε θυσία. Κοιμόταν δύο, τρεις η το πολύ τέσσερις ώρες το εικοσιτετράωρο. Μερικές φορές και καθόλου. Συνέβη, επιστρέφοντας στις 3.30 μετά τα μεσάνυχτα, από αγρυπνία πού είχε τελέσει στο Μοναστήρι του στον Ωρωπό, να εξομολογήσει κάποιον άρρωστο, πού μόλις τότε το είχε αποφασίσει, και πού το πρωί θα έμπαινε στο χειρουργείο. Δύο ώρες κράτησε η Εξομολόγηση. Ήταν ήδη έξι το πρωί, όταν ο Γέροντας έμπαινε στο κελλί του. Σε λίγο θα άρχιζε μια καινούργια ήμερα με το δικό της φόρτο εργασίας. Ε κείνος όμως δόξαζε το Θεό για τη μετάνοια και τη σωτηρία αυτής της ψυχής. Δεν υπολόγιζε τον κόπο. Άλλωστε, όπως συνήθιζε να λέει, «ή κούρασις ξεκουράζει»!

Επί είκοσι περίπου χρόνια (1967-1986) εξομολογούσε τα κωφάλαλα παιδιά της Σχολής Κωφών και Βαρυκόων στους Αμπελοκήπους, και λειτουργούσε κατά διαστήματα στον Άγιο Λουκά, από το 1960 έως το 1986 για να κοινωνήσουν. Επί δώδεκα περίπου έτη εξομολογούσε τις σπουδάστριες στη Σχολή Επισκεπτριών Αδελφών στους Αμπελοκήπους και λειτουργούσε σε μια αίθουσα της Σχολής για να κοινωνήσουν. Την ίδια επίσης πνευματική διακονία έκανε και στη Σχολή Μαιών κοντά στο νοσοκομείο Αλεξάνδρα.

Ακτήμων σε όλη του τη ζωή και αφιλοχρήματος ο π. Ευσέβιος ουδέποτε απέκτησε κάποιο περιουσιακό στοιχείο στο όνομα του και ούτε είχε ποτέ βιβλιάρια καταθέσεων σε επίγειες τράπεζες. Βοηθούσε οικονομικά τους άπορους ασθενείς. Συνήθιζε να τοποθετεί διακριτικά κάτω από το προσκέφαλο τους ένα φακελάκι με χρήματα.

Ή μαρτυρία του κ. Μ. Καρβελά -προϊστάμενου τότε της οικονομικής υπηρεσίας του Ιπποκράτειου, και στη συνέχεια διευθυντού στα νοσοκομεία Συγγρού και Γενικό Κρατικό- είναι αποκαλυπτική:

«Μπορείτε να φαντασθείτε έναν π. Ευσέβιο εντελώς ανάργυρο; Μισθό δεν πήρε ποτέ από το ταμείο του νοσοκομείου, τουλάχιστον μέχρι το 1957 πού ήμουν εγώ εκεί. Είχε συνεννοηθεί με τον ταμία, ο όποιος πλήρωνε στους έχοντας ανάγκη ασθενείς διάφορα ποσά από το μισθό του π. Ευσεβίου με σημειώματα του ιδίου. «Έτσι, πολύ συχνά ο μισθός του είχε ήδη εξαντληθεί πριν από την ήμερα της πληρωμής. Ή κοινωνική υπηρεσία του νοσοκομείου είχε το Γέροντα σαν σανίδα

σωτηρίας για τα οικονομικά προβλήματα των ασθενών.

»Τα χρήματα πού του έδιναν οι πιστοί για το έργο του δεν τα κρατούσε. Όριζε πρόσωπα, συνεργάτες, διαχειριστές. Έτσι, μου έλεγε, αισθάνομαι ελεύθερος». Όταν είχε χρήματα ήταν σαν να τον ενοχλούσαν...»

[Συνεχίζεται]